

berettigede de Følk, der naa en alvorlig Løn, til at kaldes virkelig fagdannede Følk. Endvidere er Forholdet dette, at disse Følk for tjene en Løn, der er 50—150—200 % højere end den almindelige Løn, der betales Landarbejderne. Saa ogsaa fra det Synspunkt maa det siges at være i høj Grad ukorrekt, naar det ærede Medlem stemplede disse Følk som almindelige Arbejdere. Men naar jeg gaar over derfra til at sige, at den Bestyttelse, der er forlangt fra Cement- og Teglværksindustriens Side, efter min Formening til en vis Grad er berettiget, maa jeg dog anføre, at jeg ikke mindst søger dens Berettigelse i det Forhold, at Arbejderne paa Cementfabrikkerne og Teglværkerne tjene mere end dobbelt saa meget som almindelige Landarbejdere. Nej, i alt Fald for Teglværkernes Bedkommende ligger Begrundelsen af den forlangte Bestyttelse i et ganske abnormt Forhold nemlig det, at den svenske Kyst er saa særlig gunstig udrustet for Teglværksindustrien, idet der ligger Lærmarker saa ualmindelig heldig for Driften, saa billigt at bearbejde og saa nær ved Kjøbenhavn, at den svenske Lerindustri derved kommer til at optage Danmarks bedste Marked paa dette Omraade, hvilket er i høj Grad til Glæde for Teglværkerne i Danmark. Selv det ærede Medlem vil vist være den første til at erkende, at „Danst Arbejde for danske Følk“ dog er den rette Teori. — Man har endvidere i Sverige for Øjeblikket Lødsfrihed for Kul og man har billigere Arbejds kræfter end her i Landet. Deri ligger de særlige Forhold, som gøre, at de svenske Teglværksvarer kunne produceres billigere, og i Fragtforholdene ligger det, at de billigere kunne føres til Kjøbenhavn. — Med Henhyn til Cementindustrien er det maaste mere tvivlsomt, om der er Anledning til at forlange nogen Bestyttelsestold, men jeg tror, at en moderat Bestyttelsestold vil kunne være i de danske Arbejders Interesse. Maaste den, der er forlangt, er en Ubetydelighed højere, end den egentlig kan være berettiget. Dertil skal jeg indskrænke mig.

Maken: Jeg skal ikke nægte, at hver Gang jeg har set et Lødsforslag forelagt i dette høje Ting, modtager jeg det med en Slags blandede Følelser; thi det første Minde, der fremstilles hver Gang, man ser et saadant nyt Forslag, er Mindet om en stor Mængde tviligt Tid, spildte Kræfter baade i og udenfor Rigsdagen. Første Gang jeg havde den Ære at deltage i en Lødsbehandling i dette Ting, var, hvis jeg ikke huster fejl, i Samlingen 1881—82, men man maa ingenlunde tro, at det var

første Gang, man forhandlede om en saadan Reform. Nej, der laa en hel Række Lødsbehandling forud, som endogsaa gif tilbage til 1872; det er ikke blot under det nuværende Ministerium, at Striden har staaet; nej, det er ogsaa under det Ministerium, der gif forud, den Gang da Geheimeetatssraad Krieger var Finansminister. Naar jeg spørger mig selv efter de Foredrag, jeg nu har hørt, om Anskuelserne da nu ere komne hinanden nærmere, om der er større Udsigt til Forstaaelse, om muligvis altsaa de forskellige Anskuelser have opgivet nogle af de Tvistepunkter, som tidligere have været til Stede, tilstaar jeg, at jeg i de Udtalelser, jeg har hørt fra Ordførerne fra den anden Side, ikke har fundet en saadan Tilnærmelse, og jeg maa sige, at efter de Udtalelser der ere fremkomne fra det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen), som førte Ordet for den Side af Rigsdagen, hvortil han hører, ere Uoverensstemmelserne og Uenighederne bleve endnu mange Gange større, end de tidligere have været; thi givet er det, at tidligere var der dog noget, vi vare enige om. Vi vare enige om, at man ikke kunde undvære indirekte Statter, og man var ogsaa i det væsentlige enig om Principperne, hvorefter disse skulde paalignes. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds erklærede sig imidlertid for at staa paa det radikale Standpunkt, at indirekte Statter skal man ikke have. Jeg forstaar nu ikke den Begrundelse, som han benyttede; jeg forstaar ikke Henvisningen til de 1,700 eller 1,800 Millioner Kroners Prioriteter, der findes her i Landet. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem vilde konfiskere disse Prioriteter, eller om det ærede Medlem vilde fordele Gælden paa Arbejderne saaledes, at de hver fik 500 Kr. at afbetale. Det forekommer mig, at begge Dele ere lige mærkelige. Jeg forstaar heller ikke, hvad Overskuddet paa Gasværket kommer denne Sag ved; thi Statskassen faar jo ikke en Dre af det Overskud og kan altsaa da paa ingen Maade leve af den Indtægt. — Men saa henviste den ærede Taler, som vi saa tit høre, til, at disse indirekte Statter skulde afløses ved en Formue- og Indtægtskat efter stigende Stala. Ja, vi have Erfaring for, hvorledes det gaar med en saadan Skat. Vi havde jo en, og Finansministeren foreslog, at den skulde vedblive, men dens Fortsættelse blev forfattet i det høje Folketing, saa vi have altsaa Erfaring for, hvorledes det vil gaa, hvis man vil forsøge denne Vej.

Dernæst er der, for saa vidt angaar den indirekte Beskatningsmaade, visse Principper, vi have været enige om, f. Eks. at vi skulde